

Marta Synková Se Svým Manželem Emilem Synkem Ve Vysokých Tatrách



Tohle je můj tatínek Emil Synek, když se oženil podruhé, na dovolené se svou ženou ve Vysokých Tatrách. Nalevo je Marta, tehdy Synková, předtím bylo její dívčí jméno Poláková a pak Erbenová. Oba měli svoji ordinaci na Letné. Řekl bych, že obrázek je z doby mezi roky 1934 a 1936, zkrátka

někdy ze 30. let.

Bohužel, i ona po pěti letech zemřela na rakovinu. To pro otce muselo být šílené, naprosté vykojení. Mně bylo dvanáct, takže to bylo nejspíš v roce třicet sedm, třicet osm. Ta žena se jmenovala Marta, původním jménem Poláková, pak Erbenová a po mém otci Synková. Takže byla jednou rozvedená. I ona byla zubní lékařka, čili se zřejmě seznámili v profesních kruzích. Byla evangelička, z evangelické rodiny, ale to vůbec nehrálo roli. Žádné konfliktní situace jsem s ní neměla, ona byla prima. Když pak těžce onemocněla, tak jsem u ní hodně sedávala, protože to mně už bylo jedenáct, dvanáct.

Ale pamatuji se, že můj bratr jí odmítal říkat maminko a říkal jí Marto. Vzbouřil se. No, on byl tenkrát naplno v pubertě. Byly kvůli tomu děsné konflikty, ale otec ho nezlomil. Já sama jsem jí říkala mamko. Ani ne maminko, ale mamko. Žádný blok jsem ve vztahu k ní neměla, ale trochu jsem z ní měla strach. Ona byla veliká a tmavá a byla poměrně, jak už lidé z evangelického prostředí bývají, nebo bývali, takoví přísní a ušlechtilí. Něco takového tam bylo.

Navíc už taky nebyla nejmladší a těžko k dětem hledala cestu. Ještě ke mně jakž takž, ale k mému bratrovi ji asi nenašla nikdy. Sama děti neměla, byla to samostatná, emancipovaná žena - těch žen, které studovaly medicínu, tenkrát také nebylo tolik - takže jsem přesvědčená, je to tedy moje dedukce, ale určitě správná, že to pro ni byl problém, vzít si muže se dvěma dětmi. A ten kluk byl navíc ještě v pubertě a vzpurný. To víte, že otec se tou situací také trápil.

Jak jsem říkala, má druhá matka byla také zubní lékařka. Z našeho původního bytu vznikla ordinace pro ni, udělali jsme tam i velkou čekárnu a laboratoř, kde se zpracovávaly zuby. V té laboratoři jsme měli několik zaměstnanců. My jsme se přestěhovali na tehdejší Bělského třídu, teď je to, myslím, ulice Dukelských hrdinů, do moderního čtyřpokojového bytu s veškerým komfortem. Tam už jsme s bratrem měli dětský pokoj, byla tam velká jídelna, pánský pokoj, ložnice rodičů a samozřejmě kuchyň a pokoj pro služebnou, kterou jsme tenkrát měli.